

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 201.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000630384/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

af, det havde han nu skilt sig ved for bestandig. Han var i Gud i dette Øjeblik, — det kunde Angsten ikke tage fra ham, thi dette Øjeblik *var* hans uigjenkaldelig, og det var Evigheden!

Han bad og bad, mens Tankerne vældede ind imellem Fadervorets Ord: da han stod for Alteret ved sin første Messe og tilsidst nød den hellige Nadver, da var det ligesaadan: ingen Frygt og ingen Fremtid, men blot Gud i det evige Nu! — Og da han tog Ursula i sine Arme, da han sagde hende Farvel, da var det ligesaadan! Ja, Herre Gud! — og hvem kjendte Guds Evigheds-Vilje? — Men ingen spørgende Tanker derom, ingen Forventninger, ingen Frygt!

Saadanne var hans Tanker i dette Øjeblik, og det var hans *bevidste* Tanker i lang Tid derefter; men hvem kjender sin Sjæl til Bunds? — — —

Martin længtes meget efter at tale med Dr. Staupitz igjen, men det varede helt hen i November, inden han atter besøgte Klosteret.

Han overraskede Martin ved, samme Aften som han var kommen, at træde ind i Cellen til ham. Han sagde straks, at han kom i bestemt Ærinde.

Men Martin kunde ikke bide; saasnart han saae den kjære Dr. Staupitz, begyndte han at tale om sin egen Tilstand, — han vilde saa gjerne have sin Læremesters Ord for, at man fik aldrig Fred i sit Sind, før man opgav al Sikkerhed — ogsaa om den evige Salighed — alt, alt, undtagen Gud alene.

Men Staupitz gav ham ikke Ret. »I har jo ikke opfundet Gud,« sagde han. »Men Gud er kommen til jer i sit Ord, og I kjender ham ingen anden Steds fra. Men Ordet siger, at Gud er vor Fader, og at han skjænker os et evigt Liv. Uden dette Haab kan heller intet Menneske i Længden leve, om ikke hans Liv baade her og hisset skal fordærves.«

»Jeg vil ikke mere ud i det Uvisse, — ud i Forventningerne!« afbrød Martin ham angst. »Der er nok, som vil friste mig derud igjen — — Jeg veed kun, hvad det er at hvile i Gud, det veed jeg, — og det er nok.«

»Troer I da ikke de Ord, som Gud har givet hele Menigheden at tro?«

»Jo, jo, jeg troer det alt, — men hvor kan jeg vide, hvad de Ord betyder — — Et evigt Liv — er det Himmerig